

[Oluf Pedersen.]

den nye regering vil søge at gennemføre en frigivelse af denne vigtige varegruppe.“ Om betydningen heraf skrev vedkommende forretningsmand:

„Hvis man tager hele salget i en detailforretning, vil det efter min overbevisning for forbrugerne — og hertil hører vi jo alle — betyde en besparelse på mellem 15 og 20 pct., og denne besparelse gælder ikke alene for stoffer i metermål, enten det nu er kjolestoffer, hvidevarer eller gardinstoffer, men også for færdige ting som kjoler, frakker, undertøj, habitter, ja alt hvad der forarbejdes af metervarer“, og videre hedder det:

„For landet betyder det både bedre og billigere varer indkøbt af fagfolk, som nu ikke længere er tvunget til for en del af indkøbenes vedkommende først og fremmest at se på, om en vare er så luksusbetonet, at den kan belastes med en avance på 35—50 pct. til den sofaimportør, der er i besiddelse af valutaattester 1003, hvilket er varedirektoratets betegnelse for metervaregruppen; at konkurrencen også vil få priserne til at gå ned, siger sig selv.“ Vedkommende fagmand skrev om virkningerne heraf:

„Og hvilke varer bliver der nu importeret for disse „sofaattester“? Ikke gode hvidevarer, ikke ordentlige bomuldsstoffer eller uldne kjolestoffer; thi den art varer, nemlig importerede stoffer af bomuld eller uld, er man pligtig til at sende til bedømmelse i prisdirektoratet; og de dør fastsatte avancer kan aldrig bære en import- eller grossistavance alene på 30—50 pct., som også er ganske urimelig og forkastelig, da den slags importører overhovedet ikke har den ringeste risiko. Altså er de konfektionister og detaillister, der må købe deres varer på denne måde, tvunget til at købe luksusstoffer som silke, blonder, tyll o. lign., der ikke skal sendes til bedømmelse i prisdirektoratet, og hvor på der også før i tiden har været stor avance; at detaillisterne yderligere i mange tilfælde må afgive en del af deres avance, er meget almindeligt.“

Det er en oplysning, som er meget interessant, også når man betænker, at man bl. a. fra socialdemokratisk side har hævdet, at man måtte opretholde importregulering for at sikre, at vi fik de rigtige varer. Disse oplysninger viser, at det stik modsatte er tilfældet, at man netop i kraft af importreguleringen i forbindelse med prisdirektoratet har fået luksusvarer ind i landet, og det er måske forklaringen på det, man ser

i butikkerne i denne tid. Fagkundska-ben tilføjede tilsidst i „Berlingske Tidende“:

„Her har De grunden til, at De ser så mange luksusstoffer i forretningerne; det er urimeligt, men det er også urimeligt, at en gruppe „medborgere“, blot fordi de får deres valutaattester ind ad døren, skal have et så enormt privilegium, at de uden nævneværdige udgifter eller mindste arbejde hvert år har indtægter på både 100 000 kr. og 200 000 kr.“

At påstanden er rigtig, kan man læse i „Berlingske Tidende“s annoncer med de mange tilbud, der er på valutabevillinger på metervarer — 1003. Foranlediget af nogle annoncer fra en forretningsmand, der tilbød 30 pct. af importavancen, som den var fastsat af prisdirektoratet, og dertil for Englandsimportens vedkommende 55 pct. af hans avance på gabardinefrakker, svarede denne mand overfor „Information“ i går, da intervieweren udbrød:

„Det bliver en ganske solid overpris!“ — „Jamen, hvad skal man gøre, hvis man vil eksistere? Jeg kan ikke selv få nogen importbevilling, fordi jeg ikke var med i tilbuds-kontrolårene. Min forretning er kun 4 år gammel og oparbejdet på vareudvekslingsforretninger, men det er jo ikke muligt længere.“

Vedkommende fabrikant, hr. Bang, Badstuestræde her i byen, oplyste til bladet, at flere af dem, der havde bevillinger, overfor ham havde erklæret, at de kunne let få 70 pct. af bevillingsbeløbet uden videre, og for en enkelts vedkommende var der sket det, at vedkommende havde forlangt 100 pct. „Information“ tilføjer da også, at der er en damelingerifabrikant, der for at opfylde sine kontrakter har måtte købe en bevilling på 10 000 kr. og betale den med 20 000 kr. Nu ved jeg jo ikke, hvad der er det gennemsnitlige. Men hvis man går ud fra, at disse 1003-varer gennemsnitlig betales med 70 pct.s overpris, vil det, hvis det drejer sig om en import på 146 mill. kr., som vi havde i 1948, blive til en overpris på 100 mill. kr. eller 100 kr. for hver familie her i landet.

Der er for mig ikke tvivl om, at importreguleringen medfører en fantastisk varefordyrelse, dyrere indkøb i udlandet med stort valutatab, og at den afgæede regerings syn var så fejlagtigt som vel muligt. Jeg kan forøvrigt tilføje, at disse store fortjenester finder selv bladet „Social-Demokraten“ for i dag forargelige.

Jeg har fremsat mine betragtninger ud fra den opfattelse, at den højtærede statsminister — og vel også hele den nuværende regering — er enig med mig i, at man må